گزارش

سارکوزی و رقیبش نامزد ریاست‌جمهوری آینده فرانسه

گروه بین‌الملل: در یک اقدام تبلیغاتی و زودهنگام سگولن رویال از حزب سوسیالیست فرانسه نامزدی خود را برای انتخابات ریاست‌جمهوری فرانسه در سال ۲۰۱۲ میلادی اعلام کرد. این در حالی است که نیکلا سارکوزی رئیس‌جمهوری فرانسه نیز خواستار مشارکت در این رقابت است.

سگولن رویال در گفت‌وگو با خبرنگاران محلی خاطرنشان کرد درباره نامزدی‌اش مدت‌ها اندیشیده و با افراد متعددی نیز مشورت داشته است. رویال درحالی از نامزدی زودهنگام خود برای انتخابات ریاست‌جمهوری پیش روی این کشور خبر می‌دهد که هنوز ۱۷ ماه به انتخابات ریاست‌جمهوری فرانسه زمان باقی است. وی پیش از این با شرکت درانتخابات ریاست‌جمهوری سال۲۰۰۷ میلادی فرانسه از نیکلا سارکوزی شکست خورده بود. پیش‌بینی می‌شود در انتخابات آتی ریاست‌جمهوری فرانسه به جز نیکلا سارکوزی و رویال، تنی چند از چهره‌های مشهور سیاسی فرانسه حضور داشته باشند. در همین حال گزارش‌های دریافتی حاکی از اتحاد میان «مارتین اوبری» دبیر اول حزب سوسیالیست فرانسه و «دومنیک استراوس کان» یکی دیگر از سوسیالیست‌های متنفذ این کشور در زمینه انتخابات آتی است. بر اساس نظرسنجی‌های به عمل آمده، اکثر مردم فرانسه به نامزدی استراوس کان که هم‌اکنون ریاست صندوق بین‌المللی پول را بر عهده دارد تمایل دارند و در صورت شرکت استراوس کان در انتخابات، از میان دیگر نامزدهای حزب سوسیالیست بیشترین رای به وی خواهد رسید. در این نظرسنجی حتی رویال در جایگاهی بعد از اوبری قرار می‌گیرد. بر اساس قوانین حزبی فرانسه ابتدا باید نامزدها بتوانند اکثریت آرای اعضا و طرفداران حزب خود را کسب کنند.

این در حالی است که رویال معتقد است تمامی اعضای حزب به صورت بالقوه از حق نامزدی برای شرکت در انتخابات ریاست‌جمهوری برخوردار بوده و در

این زمینه آرای مردم نافذ و تعیین‌کننده خواهد بود. به عقیده کارشناسان چنان که اعضای حزب سوسیالیست و جناح چپ فرانسه نتوانند به اتحاد میان خود دست یابند، یک‌بار دیگر نیز به مدت پنج سال دولت و مجلس را به جناح راست واگذار خواهند کرد.

در حال حاضر نظرسنجی‌ها نشان می‌دهد میزان اقبال مردم فرانسه به نیکلا سارکوزی به پایین‌ترین حد خود رسیده است. این رئیس‌جمهور محافظه‌کار و ۵۵ ساله فرانسه که ماجراهای جنجالی بسیاری را در کارنامه خود دارد از چندی پیش به دلیل اعتراضات به تغییرات قانون بازنشستگی و همین طور پرداخت پول نامشروع به حزب محافظه‌کار پشتیبان خود مورد انتقادات و اعتراضات فراوانی قرار گرفته است. انتشار نتایج یک نظرسنجی انجام‌شده توسط روزنامه «ژورنال دو دیمانش» نشان داد میزان رغبت فرانسوی‌ها به سارکوزی با سه درصد افزایش در ماه نوامبر به ۳۲ درصد رسیده است در حالی که ماه اکتبر با بحران اعتراضات سراسری فرانسوی‌ها به افزایش سن بازنشستگی، محبوبیت او به کمترین میزان خود رسیده بود. یکی دیگر از رقیبان سرسخت سارکوزی دومینیک دوویلپن است که به شدت او را مورد حملات انتقادی خود قرار می‌دهد. وی نیز یکی از گزینه‌ها برای انتخابات آینده خواهد بود. سارکوزی قرار است از چهارم دسامبر به منظور تقویت هر چه بیشتر روابط تجاری بین دهلی‌نو و پاریس به هندوستان سفر کند.

امریکا رئیس دوره‌ای شورای امنیت

سوزان رایس سفیر و نماینده دائم امریکا در سازمان ملل ، کرسی ریاست دوره‌ای شورای امنیت را از انگلیس یکی دیگر از برندگان جنگ جهانی دوم تحویل گرفت. ریاست شورای امنیت به صورت دوره‌ای میان ۱۵ عضو این شورا در گردش است. اما در خبر دیگری از سازمان ملل، دبیرکل سازمان ملل در واکنش به اسنادی که می‌گوید امریکا حتی او را هم تحت نظر داشته، گفته است فکر نمی‌کنم هیچ کس از اینکه دیگران او را تحت نظر گرفته‌اند خوشحال باشد. «فراحان حق» یک سخنگوی دبیرکل سازمان ملل روز سه‌شنبه به خبرنگاران گفت: کشورهای عضو باید به کنوانسیون‌ها و معاهده‌های موجود عمل کنند و به مصونیت و حقوق سازمان ملل احترام گذاشته و آنها را حفظ کنند.

گفت‌وگو با آنگ سان سوکی

کسی که می‌ترسد آزاد نیست

ترجمه: محمدعلی فیروزآبادی

«آنگ سان سوکی» شش روز پس از انتخابات پرحرف و حدیث پارلمانی برمه از بازداشت خانگی رهایی یافت. او ۱۵ سال از ۲۱ سال گذشته را در مصر به سر برده است. در دفتر مرکزی حزب وی یعنی اتحاد ملی برای دموکراسی، تصاویری از چه‌گوارا و «آنگ سان» پدر سان سوکی به چشم می‌خورد؛ همان پدری که یکی از رزمندگان و مبارزان راه استقلال برمه به شمار می‌آمد. آنگ سان سوکی ۶۵ سال پیش در برمه به دنیا آمد و در هند بزرگ شد و سپس برای تحصیل در رشته‌های علوم سیاسی و فلسفه به آکسفورد انگلستان رفت و در سال ۱۹۷۲ با یک بریتانیایی ازدواج کرد. در سال ۱۹۸۰ به برمه بازگشت و درگیر مبارزات علیه حاکم نظامی وقت کشور شد و در کسوت نماد مقاومت برمه درآمد. ژنرال‌ها هرگز پیروزی حزب وی در انتخابات پارلمانی ۱۹۹۰ را به رسمیت نشناخته‌اند. همسر سوکی هم در سال ۱۹۹۹ درگذشت و دو پسر وی اکنون در خارج از برمه زندگی می‌کنند و از ۱۵ سال پیش از دیدار مادر محروم هستند. حال این برنده جایزه صلح نوبل در این گفت‌وگو از هفت سال حبس خانگی و از غلبه بر ترس از رژیم نظامی و در مورد ادامه مبارزات رهایی‌بخش خود می‌گوید.

– خانم سان سوکی، شما بیش از هفت سال در انزوا بودید و اجازه ترک خانه را نداشتید. چگونه بر آن دوران غلبه کردید؟

هر کس در حبس خانگی باشد می‌تواند کارهای بسیار زیادی انجام دهد. این نوع حبس از یک سو راحت‌تر از اسارت در یک زندان است اما از سوی دیگر در چنین وضعیتی فرد باید به امور خانه هم برسد که در آن شرایط کار دشواری است. طبیعتاً من به کتاب و رادیو دسترسی داشتم و با خود عهد کردم که وقتم را بیهوده تلف نکنم. به همین خاطر تلاش کردم تا حد امکان کار کنم.

– چه کار می‌کردید؟ چه کتاب‌هایی می‌خواندید؟

کتاب‌های سیاسی، اقتصادی، رمان، شعر، تاریخ و هر کتاب دیگری که به دستم می‌رسید.

– وکیل شما چند هفته پیش به ما گفت کتاب هری‌پاتر را برای شما آورده است.

بله، درست است. تلاش می‌کنم با نوه‌هایم جور شوم. به همین خاطر اگر زمانی آنها را ببینم می‌دانم هری‌پاتر کیست.

– برای حفظ ارتباط با افراد خارج از خانه چه امکاناتی داشتید؟ می‌توانستید برای آنها خبر بفرستید؟

نه، به هیچ وجه. اینترنت و موبایل و تلفن ماهواره‌ای نداشتم. چند روز پیش برای اولین بار یک موبایل در دستم گرفتم. مهم‌ترین رابطه من با دنیای بیرون رادیو بود. هر روز پنج تا شش ساعت پای رادیو می‌نشستم و از آنچه در دنیا می‌گذشت باخبر می‌شدم. علاوه بر آن یک بار در ماه اجازه داشتم با پزشکم ملاقات کنم و وکلایم هم گاهی می‌آمدند. موضوع اصلی صحبت ما در این ملاقات‌ها مسائل حقوقی و دادگاه من بود.

– رابطه‌تان با محافظان چگونه بود؟

آنها رفتار خیلی خوبی با من داشتند. طبیعتاً آنها هم تابع اصول و اوامری بودند که نمی‌توانستند آن را زیر پا بگذارند اما رفتاری کاملاً دوستانه داشتند و آماده برای کمک بودند.

– از روز ۱۳ نوامبر بار دیگر آزاد هستید. چه احساسی نسبت به این آزادی دارید؟

نمی‌دانم باور می‌کنید یا نه اما من همیشه از نظر درونی خود را آزاد احساس می‌کردم. زندگی در خارج از خانه برای من در وهله اول به معنی کار، سخنرانی و ملاقات با مردم بود. برنامه زندگی امروز من هم دوباره به همان شکل است و با چند سال اخیر تفاوت دارد. در ضمن چندان تفاوتی احساس نمی‌کنم اما تا اندازه‌ای خسته هستم.

– شما در چند روز گذشته با دوستان سیاسی و دیپلمات‌ها ملاقات کرده‌اید، چندین گفت‌وگو داشتید و یک سخنرانی برای هواداران‌تان ایراد کرده‌اید. در تمام این ملاقات‌ها رژیم هر کاری از سوی شما و ملاقات‌کنندگان را زیر نظر داشته است. در چنین کشوری اصولاً چگونه می‌توان احساس آزادی داشت؟

به عقیده من آزادی گاه یک اندیشه است، البته همان طور که تاکید کردم تنها گاهی این طور است. فکر نمی‌کنم مردم این کشور احساس آزادی داشته باشند. آنچه در اینجا می‌گذرد از نظر حقوقی مردود و غیرقابل قبول است. نقض گسترده حقوق بشر موجب می‌شود انسان‌ها انسانیت خود را فراموش کنند. وقتی در کشوری این کار به صورت مداوم انجام گیرد مردم دیگر احساس راحتی و خوشبختی نخواهند داشت. شما به عنوان مثال تا چند روز دیگر برمه را ترک می‌کنید اما برای ما که باید باقی عمرمان را در اینجا سپری کنیم، زندگی چندان راحت نیست.

– شما یک بار گفته‌اید ترس زندان می‌سازد. مردم این کشور از چندین دهه پیش قربانی یک رژیم نظامی جونتا هستند، آنها چطور می‌توانند با این فشار دائمی کنار بیایند؟

من نمی‌توانم برای مردم تعیین کنم که چگونه می‌توانند از شر ترس رهایی پیدا کنند. اما مساله مهم این است که مردم نباید اجازه بدهند که ترس در تمام شئون زندگی آنها تعیین‌کننده باشد. باید این حالت را کنترل کرد. وقتی از درون و بیرون نیرویی مانند ترس بر فرد غلبه کند آنگاه این شخص چندان آزاد نیست و به طور کامل فلج می‌شود.

– آیا امکان دارد بار دیگر بازداشت شوید؟ رژیم جونتا در گذشته همواره به راحتی برای این بازداشت‌ها دلیل می‌تراشید.

ترسی از این مساله ندارم اما آن را به عنوان یک احتمال می‌پذیرم. تا زمانی که در برمه قانونی وجود نداشته باشد این امکان هست که هر کس در هر زمان بازداشت شود. حتی ممکن است شما هم بازداشت و بلافاصله تیرباران شوید. برای چنین کاری نباید به دنبال دلیل بگردید.

– آیا تا به حال به این فکر کرده‌اید که شخصاً هزینه بالایی برای مبارزه سیاسی پرداخت کرده‌اید؟ شما غالباً ۲۰ سال گذشته را در بازداشت سپری کرده‌اید و از سال‌ها پیش موفق به دیدار پسران‌تان که در خارج زندگی می‌کنند، نشده‌اید.

نه. آنچه بر سر من آمده است در مقایسه با آنچه بر سر زندانیان سیاسی می‌آید چیزی نیست.

– در حال حاضر بیش از ۲۱۰۰ زندانی سیاسی در برمه وجود دارد که در شرایط دشواری به سر می‌برند.

من می‌خواهم دنیا به وضعیت وخیم آنان توجه نشان دهد. ما باید هر کاری از دست‌مان برمی‌آید برای آزادی آنها انجام دهیم.

– از زمان آزادی دوباره شما بسیاری از مردم برمه نیز دوباره امیدوار شده‌اند. آیا انتظارات بالای آنها از شما برایتان به عنوان باری سنگین مطرح است؟

این مساله مرا برای کار بیشتر تشویق می‌کند اما این هم ضروری است که برای آنها روشن شود که خودشان باید دست به کار شوند. مردم نباید انتظار داشته باشند که من همه کار برای آنها انجام دهم.

– آیا گفت‌وگو با رهبران جونتا شما را به اهداف‌تان نزدیک‌تر می‌کند؟

طبیعتاً. مسائل زیادی وجود دارد که ما باید با آنها در میان بگذاریم. ما در این کشور به تحول نیاز داریم. اقتصاد برمه کاملاً فلج شده و تنش‌های قومی در حال افزایش است. علاوه بر آن مساله زندانیان سیاسی، پناهجویان و فراریانی که کشور را ترک کرده‌اند نیز باید مورد بحث قرار بگیرند. تجارت و قاچاق انسان هم از جمله معضلات بزرگ است. ما باید از راه‌های مسالمت‌آمیز برای حل این مشکلات اقدام کنیم.

– اما اپوزیسیون برای ایجاد تغییر چه ابزاری در اختیار دارد؟

نمی‌توانم به طور دقیق بگویم اما یک مساله کاملاً روشن است و آن اینکه از امروز تا فردا چیزی درست نمی‌شود.

در روز هفتم نوامبر انتخابات پارلمانی در برمه برگزار شد که برنده اصلی آن رژیم جونتا بود. کمتر کسی در دنیا این انتخابات را آزاد و عادلانه می‌داند اما اپوزیسیون در مورد شرکت یا عدم شرکت در این انتخابات به شدت دچار اختلاف شد. ما این انتخابات را تحریم کردیم و همچنان بر همین عقیده هستیم.

– اما برخی از اعضای اپوزیسیون از جمله اعضای سابق حزب شما یعنی اتحاد ملی برای دموکراسی حزب جدیدی تاسیس و در انتخابات شرکت کردند. این در حالی بود که حزب شما این کار را ممنوع کرده بود. اساس کار شما بر عدم شرکت در انتخابات استوار بود. آیا این اختلاف نظرها جنبش را تضعیف کرده است؟

کسانی بودند که به این انتخابات عقیده داشتند و همان‌ها هم در پایان بازنده شدند اما ما بر خلاف آنها هرگز به آن انتخابات عقیده نداشتیم و امروز هم همین طور است. البته این به معنی آن نیست که ما نمی‌توانیم برای پیشبرد روند دموکراسی با دیگر گروه‌ها و افراد همکاری کنیم.

– چگونه می‌خواهید با کشورهای پرنفوذی مانند چین و هند که به این رژیم نزدیک هستند و مبادلات تجاری دارند رابطه داشته باشید؟ این دو کشور هیچ انتقادی به آن انتخابات نداشتند.

مهم این است که ما روابط حسنه خود را با کشورهای همسایه حفظ کنیم اما بهتر این بود که چین و هند به جای این رژیم از ما حمایت می‌کردند.

– در غرب این بحث جریان دارد که آیا تحریم‌ها علیه رژیم نظامی برمه اصولاً ضرورت دارد یا نه.

این پرسش باید همواره بررسی و درباره آن تعمق شود. ما هم این کار را می‌کنیم. من در این مورد عقیده قطعی ندارم.

– پیش از این شما مخالف سفر توریست‌های غربی به برمه بودید زیرا این کار را در جهت پشتیبانی از رژیم می‌دانستید. آیا هنوز هم بر همان عقیده هستید؟

به من خبر دادند که اتحادیه اروپا در این مورد به بحث و تبادل نظر پرداخته است. ظاهراً تصمیم آنها بر این قرار است که از سفرهای گروهی که موجب تحکیم این رژیم می‌شود باید خودداری شود اما سفرهایی که موجب تقویت بخش خصوصی می‌شود مورد تایید اتحادیه اروپا قرار دارد. من هنوز امکان آن را نیافته‌ام که با اتحادیه اروپا در این مورد صحبت کنم اما اینکه مردم آنچه را که واقعاً در این کشور می‌گذرد به چشم ببینند امری مهم است.

– آیا به مبارزه سیاسی خود ادامه خواهید داد؟

البته. ما اهداف سیاسی برای خود تعریف کرده‌ایم و می‌خواهیم آن را به اجرا بگذاریم.

منبع: اشپیگل

تنش گرم از جنس جنگ سرد

اردشیر زارعی‌قنواتی

تنش در شبه‌جزیره کره در روز سه‌شنبه ۲۳ نوامبر با گلوله‌باران جزیره «یون پیونگ» توسط ارتش کره شمالی و عکس‌العمل متقابل نظامی کره جنوبی به اوج رسید. از سوی مقامات سئول گفته شده است که ابتدا شمالی‌ها با شلیک حدود ۲۰۰ گلوله توپ به سوی این جزیره که در مجاورت منطقه برگزاری مانور نظامی مشترک با امریکا جریان داشت، موجب کشته شدن دو سرباز و چند مجروع شدند که با عکس‌العمل فوری ارتش جنوبی‌ها مواجه شد. طرف شمالی نیز ادعا کرده است که شروع‌کننده این درگیری ارتش کره جنوبی بوده است و اقدام متقابل پیونگ‌یانگ در تلافی حمله جنوبی‌ها بوده است. وقوع این درگیری در منطقه حساس شبه‌جزیره کره بلافاصله با واکنش‌های بین‌المللی روبه‌رو شد و جامعه جهانی به دو طرف هشدار داد که در مسیر کاهش تنش‌ها گام بردارند. از یک سو ایالات متحده و ژاپن به عنوان حامیان اصلی کره جنوبی با هشدار شدید به پیونگ‌یانگ اعلام کردند که آنان در آمادگی کامل برای حمایت از متحد جنوبی خود قرار دارند. «باراک اوباما» رئیس‌جمهوری امریکا ضمن اشاره به اینکه کره شمالی یک تهدید مستمر و جدی است گفته است: «کره جنوبی از زمان جنگ کره متحد امریکا بوده است و ما قویاً بر تعهد خود در دفاع از این کشور تاکید می‌کنیم. در این مقطع هیچ پیش‌بینی در خصوص عملیات نظامی در منطقه نمی‌کنیم.» از طرف دیگر چین و روسیه نیز که متحد کره شمالی محسوب می‌شوند، ضمن هشدار نسبت به عواقب ماجراجویی و تلافی متقابل، دو طرف را به خویشتنداری دعوت کردند. سخنگوی وزارت خارجه چین در بیانیه‌ای اعلام کرده است: «ما از دو کره دعوت می‌کنیم آرامش خود را از دست ندهند و رفتار خود را در جهت حفظ آرامش و امنیت در منطقه تنظیم کنند.» در این میان اتحادیه اروپا هم با اتخاذ سیاست دعوت به خویشتنداری خواهان حل و فصل اختلافات از طریق مسالمت‌آمیز شده و «گیدو وستروله» وزیر امور خارجه آلمان در برلین گفت: «استفاده از قهر و خشونت نگرانی ما را برانگیخته است، ما در اروپا همه اطراف درگیر را به آرامش دعوت می‌کنیم.» به غیر از اظهارات تهدیدآمیز «لی میون باک» رئیس‌جمهوری کره جنوبی مبنی بر اینکه در صورت ادامه حملات، این کشور ممکن است از حملات موشکی به خاک همسایه شمالی خود استفاده کند، درخواست قدرت‌های حامی دو طرف و جامعه جهانی دعوت به کاهش تنش و بازگشت فوری طرفین به مذاکرات شش‌جانبه صلح بوده است. چندین دور گفت‌وگوهای شش‌جانبه در پکن بین کره جنوبی، کره شمالی، امریکا، ژاپن، چین و روسیه هرچند با فراز و نشیب‌هایی روبه‌رو بوده است اما به جهت مدیریت بحران (تنش در مناسبات دو کره و موضوع پرونده هسته‌ای پیونگ‌یانگ) بر اساس موازنه قوا تا به امروز توانسته است این بحران منطقه‌ای را کنترل کند. بحران کره بر عکس بسیاری از بحران‌های جاری طی چند دهه اخیر به خصوص در منطقه خاورمیانه، از یک ماهیت متفاوت برخوردار است که ریشه در دوران جنگ سرد دارد. چینش بازیگران داخلی و خارجی که حتی در خصوص مذاکرات شش‌جانبه صلح نیز رعایت می‌شود (کره جنوبی، ژاپن و امریکا در یک سوی میز و کره شمالی، چین و روسیه در سوی دیگر میز) دقیقاً در راستای حفظ موازنه قوا و مکانیسم دوران جنگ سرد خواهد بود. سابقه تاریخی بحران شبه‌جزیره نیز نشان می‌دهد که سئول و پیونگ‌یانگ همواره در همین چارچوب تنش‌های ادواری خود را مدیریت کرده و خطوط قرمز تعیین‌شده برای کاهش تنش و بازگشت به میز مذاکره را رعایت کرده‌اند. مناقشه نظامی بین دو کره از روز ۲۵ جولای ۱۹۵۰ آغاز شد و تا ۲۷ جولای ۱۹۵۳ که در دهکده «پیان مونگ» قرارداد آتش‌بس بین دو کشور امضا شد، هیچ گاه تا به امروز در وضعیت صلح کامل و دائم قرار نداشته است. روابط دو کشور طی سال‌های اخیر همواره با فراز و نشیب همراه بوده است، چنانچه در فاصله سال ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۸ که «رو مو هیون» ریاست‌جمهوری کره جنوبی را در اختیار داشت دوران فراز و نزدیکی بین دو طرف محسوب می‌شود و از سال ۲۰۰۸ که پرزیدنت لی به ریاست‌جمهوری رسید دوران نشیب و تنش مداوم بین دو کشور رقم می‌خورد. حتی در این دو سال اخیر که شمال و جنوب شبه‌جزیره بیش از همیشه از همدیگر فاصله گرفته‌اند نیز ذات بحران تغییری نکرده و چارچوب‌های کنترلی آن رعایت شده است. بیش از نیم قرن از تاریخ مناقشه شمالی‌ها با متحدان خود در بالای مدار ۳۸ درجه و جنوبی‌ها در کنار حامیان خویش در زیر مدار ۳۸ درجه به یک همزیستی هرچند نه‌چندان مسالمت‌آمیز به بقای خود ادامه داده و پا را از مدار تعیین‌شده فراتر نگذاشته‌اند. تحلیل بحران کره بدون لحاظ موقعیت خاص شرق آسیا می‌تواند گمراه‌کننده بوده و به صورت انتزاعی پارامترهایی را وارد معادله کند که به هیچ وجه در وضعیت عینی بحران وجود خارجی ندارد. شرق آسیا بیش از آنچه یک حوزه سیاسی و ایدئولوژیک (در مقایسه تطبیقی با خاورمیانه به عنوان کانون بحران‌های معاصر) باشد یک حوزه اقتصادی قدرتمند است که به همین دلیل نظامی‌گری و جنگ به نفع بازیگران منطقه‌ای آن نخواهد بود. ژئوپولتیک شرق آسیا که اکونومی را بر سیاست ترجیح می‌دهد بیش از هر چیزی به یک ویترین شیشه‌ای لوکس شبیه است که هوا کردن فیل در آن نتیجه‌ای به غیر از خرد شدن ستون فقرات آن نخواهد داشت. هیچ کس در شرق آسیا نمی‌تواند به جنگ فکر کرده یا برای دود باروت لحظه‌شماری کند و به همین دلیل تنش کنونی بین دو کره نیز بسیار زودتر از انتظار فروکش خواهد کرد. این تنش که گفته می‌شود بعد از جنگ بین دو کره شدیدترین درگیری در شبه‌جزیره بوده است همچون ماجرای غرق شدن ناوچه نظامی «چئونان» که به مرگ ۴۶ ملوان آن منجر شد به زودی در بایگانی روابط نه جنگ، نه صلح دو کره به آرشیو سپرده می‌شود. اگر فرض را همان گونه که گفته شده است بر این قرار دهیم که شمالی‌ها گلوله‌باران دهکده جنوبی را آغاز کرده‌اند، این تنها می‌تواند یک اقدام ایذایی از طرف آنان برای خروج از انزوا و جلب توجه جامعه جهانی جهت فعال کردن مذاکرات شش‌جانبه و اخذ پاره‌ای امتیازات ویژه در قبال معامله دوباره بر سر پرونده هسته‌ای این کشور تلقی شود. همزمانی این واقعه با گزارش «نیویورک‌تایمز» مبنی بر اجازه مقامات کره شمالی به یک دانشمند امریکایی جهت بازدید از مرکز جدید غنی‌سازی که حدود هزار سانتریفوژ در آن مشغول به کار بوده‌اند و گزارش نماینده ویژه امریکا در پرونده هسته‌ای کره شمالی که می‌گوید پیونگ‌یانگ باز هم دست به غنی‌سازی پلوتونیوم در تاسیسات هسته‌ای خود زده است، تا حدودی این ظن را به یقین نزدیک می‌کند.

گزارش

اینترپل حکم جلب بنیانگذار ویکی‌لیکس را صادر کرد

گروه بین‌الملل: پلیس بین‌الملل روز سه‌شنبه با صدور حکم جلب جولیان آسانژ بنیانگذار ویکی‌لیکس اعلام کرد تمامی افرادی که به نوعی آسانژ را می‌شناسند باید وی را به پلیس محلی معرفی کنند. همزمان، ایالات متحده امریکا برای جلوگیری از افشای اسناد محرمانه این کشور، دسترسی به اسناد وزارت امور خارجه را محدود کرده است. گزارش‌ها حاکی است به دنبال انتشار هزاران سند محرمانه دیپلماتیک ایالات متحده امریکا در وبسایت ویکی‌لیکس، پلیس بین‌الملل (اینترپل) روز گذشته، برای جولیان آسانژ، بنیانگذار ویکی‌لیکس، «اخطار قرمز» صادر کرد. اینترپل گفته است تمامی افرادی که به نوعی آسانژ را می‌شناسند برای معرفی او باید به پلیس محلی مراجعه کنند. با صدور «اخطار قرمز» از سوی پلیس بین‌الملل، حکم بازداشت آسانژ به جز در کشور صادرکننده حکم، در برخی کشورهای دیگر نیز قابل اجراست و همین امر امکان دستگیری و استرداد متهم را ساده‌تر و شرایط سفر کردن را برای او دشوارتر می‌کند. تصمیم اینترپل در صدور «اخطار قرمز» علیه آسانژ با استناد به درخواست دولت سوئد اتخاذ شد. روز ۱۸ نوامبر، دادگاهی در سوئد حکم جلب این شهروند استرالیایی را به اتهام کاربرد تعرض و خشونت غیرقانونی علیه دو زن صادر کرد. این پرونده قبلاً در دادگاه بدوی مورد رسیدگی قرار گرفته و قاضی آن دادگاه اتهام تعرض علیه آسانژ را وارد ندانسته بود. درخواست جلب بر اساس حکم دادگاه تجدید نظر صادر شده که رسیدگی به دادخواست شاکی پرونده علیه رای دادگاه بدوی را بر عهده دارد. وکلای آسانژ در تلاشند حکم جلب او در سوئد را لغو کنند. مجله امریکایی فوربز روز دوشنبه به نقل از جولیان آسانژ نوشت: ویکی‌لیکس در نظر دارد در سال میلادی آینده اسرار مربوط به یکی از بانک‌های بزرگ امریکا را افشا کند. همزمان، «رافائل کورئا» رئیس‌جمهوری اکوادور، این خبر را تکذیب کرده است که دولت این کشور در نظر دارد به آسانژ حق اقامت در اکوادور را بدهد. «کینتو لوکاس» معاون وزیر امور خارجه اکوادور، روز دوشنبه

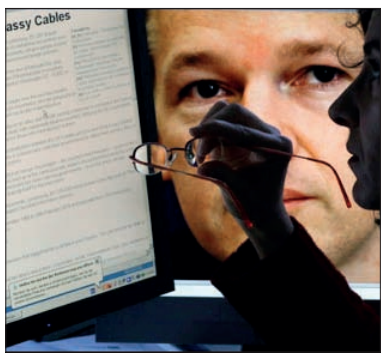

گفته بود اکوادور به بنیانگذار ویکی‌لیکس حق اقامت اعطا می‌کند. به گزارش خبرگزاری فرانسه، رئیس‌جمهوری اکوادور گفته است لوکاس نظر شخصی خود را بیان کرده و در این خصوص اختیاراتی ندارد. ویکی‌لیکس یکشنبه گذشته بیش از ۲۵۱ هزار پیام دیپلماتیک را منتشر کرد که روزنامه نیویورک‌تایمز آنها را «روایت محرمانه رابطه ایالات متحده با جهان در عصر جنگ و تروریسم» توصیف کرده است. معلوم نیست بنیانگذار ویکی‌لیکس اکنون در کجا به سر می‌برد. آسانژ پیشتر در لندن دیده شده بود و گمان می‌رود در حال حاضر هم به طور مخفیانه در یکی از کشورهای اروپایی اقامت داشته باشد. بنیانگذار ویکی‌لیکس گفته است اتهاماتی که علیه او مطرح شده بخشی از تبلیغات «منفی» کسانی است که با انتشار اسناد محرمانه دولت امریکا مخالفند. حکم جلب آسانژ در سوئد چند روز پس از آن صادر شد که ویکی‌لیکس ۷۵ هزار سند محرمانه امریکا در مورد جنگ در افغانستان را منتشر کرد. آسانژ ۳۹ ساله، ماه آگوست برای شرکت در یک کنفرانس بین‌المللی به سوئد سفر کرد و در پی این سفر بود که اتهام تعرض و خشونت غیرقانونی علیه دو زن در این کشور، علیه او مطرح شد. گفتنی است، مادر موسس استرالیایی سایت ویکی‌لیکس دیروز گفت به دلیل حکم پلیس بین‌الملل برای دستگیری پسرش نگران است و نمی‌خواهد او دستگیر و زندانی شود. کریستین آسانژ، مادر جولیان آسانژ که در ایالت کوئینزلند استرالیا یک نمایش عروسکی خیمه شب‌بازی دارد، گفت با توجه به اینکه دولت استرالیا به امریکا پیوسته تا تحقیقاتی در خصوص اینکه آیا آسانژ و ویکی‌لیکس امنیت و قوانین را زیر پا گذاشته‌اند انجام دهد، او در مورد سلامت پسرش نگران است. او در گفت‌وگو با رادیو استرالیا تصریح کرد: او پسر من است و من او را دوست دارم و روشن است که نمی‌خواهم دستگیر و زندانی شود. من همچون هر مادر دیگری واکنش نشان می‌دهم و نگران هستم. بیشتر آنچه در مورد من و جولیان نوشته شده کذب است. پیام‌های دیپلماتیک امریکا که روز یکشنبه گذشته توسط ویکی‌لیکس افشا شد، از جمله حکایت از آن دارد که ایالات متحده، بریتانیا و روسیه نگران دستیابی گروه‌های افراطی در پاکستان به بمب هسته‌ای هستند. این اسناد نشان می‌دهد در مورد برخورد با قاچاقچیان مواد مخدر و برخی کسان دیگری که «مجرمان خطرناک» خوانده شده‌اند بین رئیس‌جمهوری افغانستان و مقام‌های امریکایی اختلاف نظر وجود داشته است. بخشی دیگر از پیام‌های دیپلماتیک منتشرشده حاکی از آن است که یک دیپلمات ارشد کره جنوبی به امریکا گفته بود مقام‌های ارشد چینی از اتحاد دو کره تحت رهبری کره جنوبی حمایت می‌کنند. هیلاری کلینتون، وزیر امور خارجه امریکا، روز دوشنبه اقدام ویکی‌لیکس در انتشار هزاران سند محرمانه را تهاجم به جامعه بین‌الملل توصیف کرد اما ویکی‌لیکس انتشار این اطلاعات را خدمت به مصالح عموم خوانده است. کاخ سفید در پی انتشار این اسناد، اقداماتی را برای دشوارتر کردن دسترسی به اسناد طبقه‌بندی‌شده در نهادهای دولتی ایالات متحده به اجرا گذاشته است.